

[Arbejdsministeren.]

omfattende og berører så mange sider af arbejdsmarkedet og erhvervslivet, at det er praktisk ugørligt i loven at gå i enkeltheder med præcisering af de reguleringer, som samfundet må foretage for at sikre lønmodtagerne, og jeg vil gerne i denne forbindelse minde om, at arbejderbeskyttelsesloven af 1954 var under forberedelse i vel op til 20 år.

For det andet synes jeg, det er et sundt princip, at disse samfundsreguleringer ikke ensidigt fra lovgivningsmagtens side presses ned over hovedet på erhvervslivet og arbejdsmarkedets parter, men netop bliver til i et samspil mellem parterne, et samspil, som loven lægger rammerne for, således at de smidigt kan tilpasses både den teknologiske og sociale udvikling, ny udvikling i arbejdsmetoder, i materialer osv.

Så vil jeg videre sige, at vel er det rigtigt, at bemyndigelserne er givet direkte til arbejdsministeren — det er nu mere for, at man har nogen at kunne drage til ansvar, hvis det ikke går som det skal — men dette skal ses i sammenhæng med, at ministeren i alle betydende spørgsmål først skal rådføre sig med arbejdsmiljørådet og ikke mindst de nye branchesikkerhedsråd, som vi får. Det betyder, at bemyndigelsesbestemmelserne i realiteten er et nødvendigt led i udbygningen af arbejdsmarkedets medbestemmelsesret på disse områder.

Endelig vil jeg understrege, at det må være en naturlig følge af rammelovsprincippet, at ikke blot finansudvalget, men også folketingets arbejdsmarkedsudvalg holdes løbende underrettet om arbejdsministeriets forslag med hensyn til aktiviteter og bevilninger på dette område. Et udgangspunkt herfor findes bl. a. i bestemmelserne om, at arbejdsmiljørådet hvert år skal afgive beretning med plan for arbejdstilsynets kommende virksomhed. Herved bliver der en naturlig lejlighed til politiske drøftelser og overvejelser, så det bliver altså ikke noget one-man-show for arbejdsministeren at klare problemerne i forbindelse med denne lovgivning.

Det er vel også i nogen grad et svar til dem, der har hæftet sig ved usikkerheden med hensyn til de økonomiske konsekvenser af lovforslaget for virksomhederne såvel som for det offentlige. Jeg synes, det er en

selvfølgelig konsekvens af rammelovsprincippet, at man ikke kan hæfte kroner og øre på de enkelte paragraffer eller forslag som helhed. Jeg tror, de fleste i dag erkender, at man ikke kan få de store menneskelige og økonomiske fordele ved bedre arbejdsmiljø, uden at der må gøres en indsats også økonomisk. Arbejdsmarkedsudvalget har fået lagt en række udførlige beregninger på bordet, men der er vist ingen, der i god tro kan kræve, at der skal fastlægges helt bestemte beløb på forhånd.

Her mener jeg, at den brede deltagelse af arbejdsmarkedets parter, et vel udviklet arbejdstilsyn, en procedure med inddragelse af lovgivningsmagten som skitseret er den bedste garanti for, at udviklingen ikke løber løbsk, som nogle frygter, eller går i stå, som andre åbenbart er bange for.

Et af de steder, hvor en endelig løsning ikke på dette tidspunkt kan fastlægges i loven, er bestemmelsen om bedriftssundhedstjenesten. Her har jeg for arbejdsmarkedsudvalget forelagt et omfattende materiale, som nu vil blive bearbejdet i en arbejdsgruppe med deltagelse af de berørte ministerier og kommunerne, for hvem der jo er tale om et nyt arbejdsfelt. Jeg forventer et konkret forslag udarbejdet til stillingtagen senest i folketingssamlingen 1976-77 i så god tid, at der bliver rimelig tid også til en offentlig debat.

Jeg vil gerne understrege, at denne nydannelse efter min mening er af så vidtrækkende betydning administrativt og økonomisk, at regeringen har fundet det helt naturligt at imødekomme et udbredt ønske om, at der bliver lejlighed til at behandle spørgsmålet her i salen og igennem et udvalgsarbejde, før der endeligt udstedes regler herom. Det sker på grundlag af det ændringsforslag, der siger, at bestemmelsen om bedriftssundhedstjeneste først sættes i kraft, når det bestemmes ved lov; der bliver altså lejlighed til at vende tilbage til dette centrale emne, og jeg skal undlade at komme yderligere ind på det her i dag.

Hr. Ninn-Hansen og vel i særlig grad hr. Bach gjorde en hel del ud af frygten for de omkostninger, der kan påtvinges den enkelte virksomhed. I den forbindelse synes jeg nok, det var så temmelig rørende, at fremskridtspartiet i deres mindretalsudtalelser mener, at arbejdsgiverorganisationerne er kommet